Homilia

en la solemnitat del Santíssim Cos i Sang de Crist. Catedral de Tarragona, 22 de juny de 2025

Estimat poble sant de Déu. Molt estimats canonges i rectors de les parròquies de la Unitat pastoral de Tarragona. Benvolgut diaca. Benvolguts nens i nenes que aquest any heu fet la primera comunió. Saludo els vostres pares, padrins, catequistes i familiars. Benvolguda Coral.

Benvolguts regidors i regidores de l'Ajuntament. Membres de les diferents associacions i confraries. Secretària general i cancellera de l'Arquebisbat. Delegats i delegades diocesans. Director de Càritas Diocesana. Sigueu tots benvinguts a celebrar aquesta solemnitat del Cos i la Sang de Crist, que cada any celebrem aquí a la Catedral.

«Doneu-los menjar vosaltres mateixos.» Aquesta frase, que Jesús adreçà als deixebles i que hem escoltat fa uns moments, és el cor de l'evangeli d'aquesta gran solemnitat del Cos i de la Sang de Crist, del Corpus. I aquesta frase és també una clau per entendre la celebració que avui ens reuneix aquí a la Catedral i a totes les esglésies catòliques del món. És la clau per a comprendre la profunditat del que significa aquesta festa per als cristians i per a les nostres comunitats. La solemnitat del Cos i la Sang de Crist no és només un dia per a treure la custòdia, fer una processó i cantar ben fort. És —o hauria de ser— un exercici comunitari de memòria, d'adoració i de compromís de fraternitat. Perquè Jesús, el Senyor, el Crist que adorem a l'eucaristia és el mateix que ens diu: «Tinc gana, tinc set, soc foraster, estic empresonat.» Celebrar el Corpus és fer memòria d'un Déu que es fa menjar, que s'abraça al món a través de gestos senzills i de taula compartida; un Déu que estima, genera fraternitat i és fraternitat. Celebrar el Corpus és fer memòria d'aquella nit, la del darrer sopar, quan Jesús va prendre pa i vi i ens va dir: «Feu això en memòria meva.» Però no es referia només al gest ritual. El que ens demana és que fem de la nostra vida un do, que convertim cada taula en una eucaristia, que transformem l'Església en comunitat que alimenta i acompanya, que ens impregnem de fraternitat i que transmetem la veritable esperança cristiana, aquella esperança que no enganya ni defrauda.

Quan celebrem l'eucaristia, no recordem Jesús com qui evoca algú absent. No. El fem present. El seu gest es fa actual. I quan compartim el pa consagrat no estem fent només una acció: estem declarant que creiem en un Déu que es fa proper, que entra en la nostra fam, en les nostres taules, en les nostres vides. Als nens i nenes que heu fet la primera comunió us ho han explicat molt bé els mossens i els catequistes i les

catequistes. No és pa, és Jesús. No està mort, està viu. No és màgia, és un misteri real que ens omple de fraternitat en veure tots junts aquest misteri. Per això el dia d'avui és el dia de la fraternitat, és el Dia de l'Amor Fratern. Per això avui és el dia en què ajudem Càritas Diocesana en la seva feina. Per a nosaltres, la trobada amb Jesús viu a l'eucaristia és una crida a viure com Jesús i per això no ens quedem indiferents davant qualsevol sofriment humà. La feina de Càritas sorgeix de rellegir l'evangeli d'avui, que relata una escena que ens és molt coneguda, però alhora desconcertant: Jesús es troba davant una multitud famolenca. Els deixebles volen acomiadar-la, enviar-la a buscar menjar. Jesús els fa una proposta revolucionària: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos.» I la proposta esdevé miracle. Sí. Aquesta escena ens mostra que quan compartim, el miracle comença. Quan deixem de mirar-nos el plat propi i comencem a veure la gana dels altres, es trenca l'escassetat. Com deia al començament, no podem treure Jesús pels carrers i després passar pel costat dels qui dormen al ras com si no hi fossin, perquè compartir no és opcional. Jesús merament no va fer caritat aquell dia amb la multitud. Va compartir. I va convidar els deixebles a fer el mateix. Això és més exigent. No és donar el que em sobra. És fer lloc, és trencar els meus esquemes, és canviar la mirada. Compartir no és un gest voluntariós. És la condició per a tenir el carnet de ser deixeble del Crist.

Benvolgudes i benvolguts, aquesta és la dinàmica del Regne de Déu: la generositat i la fraternitat trenquen el cercle de la misèria, de la misèria material i de l'espiritual. Per això eucaristia i fraternitat van plegades; l'eucaristia n'és la font i la fraternitat és una necessitat de l'amor de Déu. No es pot separar l'amor a l'eucaristia de l'amor al proïsme. El pensament dels pares de l'Església ens diu que «no pots rebre el cos de Crist si no reconeixes també el cos del Crist que és el teu germà». Sobretot Joan Crisòstom, que en les seves homilies sobre l'Evangeli de sant Mateu deia: «Vols honrar el cos de Crist? No el menyspreïs quan el vegis nu. No l'honoris aquí, en el temple, amb teles de seda, mentre el deixes a fora passar fred i nuesa.»

D'aquí a una estona sortirem en processó. Amb un to festiu traurem Jesús Eucaristia al carrer, amb tot el poble sant de Déu. Ens hi acompanyaran els infants de la catequesi, representants de les diferents parròquies, també les diverses confraries i associacions de la ciutat, especialment de Setmana Santa, l'Adoració Nocturna, l'Orde del Sant Sepulcre, la Coral i el clergat, les autoritats i la corporació municipal, la banda, el mig seguici i, enguany, el cos dels Bastoners de l'Esbart Santa Tecla, amb motiu del cinquantè aniversari de la seva recuperació, que precisament va ser a la processó de Corpus de l'any 1975. Però, abans de la processó, participarem de la taula del Senyor, combregarem, durem a terme l'íntima unió entre el Senyor

i cadascun de nosaltres. Els nens i nenes que tot just fa uns dies ho heu fet per primera vegada, us acostareu de nou a Jesús. Feu-ho amb la mateixa il·lusió, pensant en tot allò que a la catequesi us van explicar sobre la comunió; els grans, després de moltes vegades d'haver combregat, ens hi acostarem també amb il·lusió. Sí. Cada cop amb la mateixa il·lusió, o potser més. Perquè tots esperem que aquest menjar ens apropi al Crist. I també perquè sabem que combregar no és només un gest litúrgic. És una actitud de vida. És dir *sí* a un estil de Jesús. Per això, avui, que Jesús surt als nostres carrers, preguntem-nos: A qui no hem sabut donar menjar? Amb qui no hem volgut compartir? Quina fam no hem volgut mirar? I, des d'aquesta veritat, deixem que Ell ens transformi, ens mobilitzi, ens converteixi. «Doneu-los menjar vosaltres mateixos.» Aquest és el manament de Corpus. Aquesta és l'eucaristia que cal continuar després de l'eucaristia. Amén.